

#selfie

Lees ook van Caja Cazemier:

Vanaf 11 jaar

Windkracht Merel

Wervelwind Merel

Bibi Xtra

Brugklassers! (geschreven met Karel Eykman en Martine Letterie)

Kussen en krullen

Geen bericht, goed bericht

Wie durft?!

Kies voor mij!

Bye bye brugklas

Familiegeheim (geschreven met Martine Letterie; genomineerd voor de Thea Beckman Prijs)

De grote survivalgids voor brugklas en puberteit (informatief)

Vanaf 13 jaar

Keerzijde (geschreven met Martine Letterie)

Verliefd zijn is een ramp!

Vamp (bekroond met de Prijs van de Jonge Jury)

Te snel

Cool

Offline (genomineerd voor de Prijs van de Jonge Jury)

Echt Emma

Verliefd op je leraar

Iris

Knalhard (genomineerd voor de Prijs van de Jonge Jury)

De eerste keer

Iets van mij (genomineerd voor de Prijs van de Jonge Jury)

Alles voor Romeo

Echt spel

Verboden terrein

#selfie

**Caja
Cazemier**

ploegsma

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.cajacazemier.nl

ISBN 978 90 216 7330 1 / NUR 284

© Tekst: Caja Cazemier 2015

Vormgeving omslag: Annemieke Groenhuijzen

Omslagfoto: Shutterstock

Foto auteur: Bertus Molenbuur

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2015

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1

Nog voor ik goed en wel wakker was, greep ik met mijn hand naar het nachtkastje. Op de tast vond ik mijn telefoon en nam hem mee onder mijn dekbed, waar ik hem vast aanzette. Toen pas deed ik mijn ogen open.

6:55 uur. Ik werd wel vaker wakker net voor het alarm op mijn telefoon afging. Ik scrolde naar het icoontje om de wekker uit te zetten en zag dat er nieuwe berichten op Whatsapp waren. Mijn beste vriendin Lauren vertelde vijf keer dat ze niet kon slapen en hoe ze daarvan baalde. In de groepsapp met een paar meiden van school stond: 'Is er iemand die ook niet kan slapen?' Ze had geen antwoord gekregen. Toen was ze kennelijk gaan surfen, ze had ook nog twee links gestuurd met grappige filmpjes die ze op YouTube had gevonden. Ik typte: 'Hey Lauren, duurde de nacht erg lang?'

Er kwam niet direct een antwoord, waarschijnlijk lag ze nu nog te pitten.

In de warmte van mijn dekbed checkte ik Facebook, Twitter en Instagram en toen kon ik aan de maandag beginnen. De cijfertjes rechtsboven in het scherm gaven aan dat ik op moest schieten. Nadat ik gedoucht had, schoot ik in een strakke jeans en trok ik mijn nieuwe trui over mijn hoofd. Ik maakte me op en pakte mijn telefoon voor een selfie. Heel even bekeek ik het resultaat voordat ik de foto aan Lauren stuurde: mijn lange blonde haar dat los op mijn schouders hing, twee slaperige bruine ogen in een rond gezicht met volle lippen. Plus de witte,

pluizige trui. Nu wist Lauren alvast dat ik iets nieuws aanhad.

Ralf en mam zaten aan de ontbijttafel. Mijn vader vertrok 's ochtends altijd heel erg vroeg.

‘Goeiemorgen Mirte, lekker geslapen?’

‘Hm hm,’ deed ik en ik hield mijn wang voor het gezicht van mijn moeder zodat ze er een kus op kon drukken. Daarna liet ik me op mijn eigen plek zakken en legde ik mijn telefoon naast mijn bord. Ralf keek niet op of om, die zat als een zombie op zijn brood te kauwen.

‘Ben jij nog niet weg?’ vroeg ik.

‘Domme vraag.’

‘Eerste uur vrij?’ vroeg ik toen maar, maar dat was eigenlijk ook een domme vraag, anders zat hij hier niet.

Hij knikte alleen maar.

Met één oog op het scherm van mijn mobiel smeerde ik mijn brood. Twee met kaas en twee met hagelslag. Kaas voor mee en hagelslag voor nu. Ik nam het pak en strooide met rechts terwijl de duim van mijn linkerhand een bericht aan Lauren tikte. Ik zag ook dat ik mijn nagels opnieuw moest lakken. Vanmiddag doen!

‘Mirte!’ klonk de stem van mijn moeder.

‘Wat?’ Ik keek op. Vanuit mijn ooghoeken zag ik de hagelslag nog steeds vallen en geschrokken keek ik naar de bruine chocoladeberg op mijn boterham.

‘O, sorry.’ Gauw begon ik de hagelslag terug in het pak te proppen.

Nu keek Ralf wel op. ‘Gatverdarrie, en dat strooi ik straks weer op mijn brood.’

‘Ik kom net onder de douche vandaan, hoor,’ verdedigde ik mezelf.

Ralf stak zijn hand uit. ‘Geef hier dat pak.’

‘Jongens, toe nou!’ zei mam en met haar hand hield ze Ralf tegen: ‘Neem alsjeblieft de korrels van Mirtes bord.’

‘Ja dag,’ zei Ralf en hij strooide snel met het pak over de beboterde snee brood op zijn bord.

Ik stond op en haalde een schaalte uit de keuken waarin ik de berg hagelslag van mijn bord schudde. In de stilte die daarna over de ontbijttafel hing, klonk nadrukkelijk de ringtone van mijn mobiel. Kauwend beantwoordde ik de app van Lauren.

‘Moet dat nou echt zo?’ Mam schudde haar hoofd. ‘Leg die telefoon eens aan de kant en concentreer je op je eten. Jullie proeven je ontbijt niet.’

‘Ik zit niet met mijn telefoon te spelen,’ zei Ralf verontwaardigd.

Ik sloot mijn mobiel af. Oei, was het al zo laat? Snel proppte ik het laatste stuk brood in mijn mond. ‘Ik moet gaan.’

‘Succes met Duits!’ riep mam me na.

Vlug poetste ik mijn tanden. Gelukkig stond mijn schooltas al klaar. Ik riep ‘Doei’ en liep de schuur in, waar mijn fiets stond. Buiten schrok ik van de koude wind en snel liep ik terug om mijn vingerloze handschoenen te halen. Vlug appte ik Lauren: ‘Ik vertrek nu.’

Ik hoopte dat ze op tijd was. In dat kleine stukje fietsen checkte ik twee keer mijn telefoon, maar nee, geen reactie, en ook bij haar huis nog geen Lauren te bekennen.

‘Ik ben er,’ appte ik. Eén minuut gaf ik haar, en niet langer. Het leek al winter, zo koud was het, maar het was pas november. Zou het gevroren hebben vannacht? Zou zomaar kunnen. Wie weet kregen we wel een strenge winter...

Ongeduldig appte ik nog een keer. ‘Schiet nou op!’

Gelukkig hoefde ik niet zo ver te fietsen als Ralf. Die moest

tien kilometer fietsen naar school! En 's middags weer terug, natuurlijk. Het was wel een punt van discussie geweest toen we twaalf waren en in groep acht een school moesten kiezen. Vooral mijn vader wilde dat ik samen met Ralf naar school in de stad ging, daar kon ik misschien in een vmbo/havo-brugklas terecht. Dat pap daar werkte, vond ik dus absoluut een punt. Ik had geen zin hem op school tegen te komen. Ralf trok zich daar niets van aan. Maar daarnaast had ik gewoon geen zin om elke dag zo'n eind te fietsen, en het allerbelangrijkste waren natuurlijk mijn vriendinnen. Die gingen gewoon naar de mavo in ons dorp, dus wilde ik dat ook. Mam vond het wel oké dat haar tweeling elk naar een eigen school ging, na acht jaar bij elkaar in de klas te hebben gezeten.

Kijk, daar was Lauren. 'Hè hè,' kon ik niet nalaten te zeggen.

'Ik heb me super gehaast,' verdedigde Lauren zich. 'En toen moest ik nog per se tandenpoetsen van mijn moeder.'

'En toen moest je je tas nog inpakken.' Ik kende mijn vriendin langer dan vandaag.

'Heb je een nieuwe trui?'

'Ja.'

'Mooi! Waar heb je die gekocht?'

We kletsten over winkels. Even verderop haalden we Puck in. Met z'n drieën fietsten we het laatste stuk naar school.

'Wat was dat nou vannacht?' vroeg ik Lauren.

'Wat was er vannacht?' wilde Puck onmiddellijk weten.

'Ik heb tig appjes van haar gehad,' legde ik uit.

'Ah... heeft ze je wakker gemaakt?' vroeg Puck.

'Nee, ik zag ze vanmorgen.' Lauren aptte mij wel vaker wakker midden in de nacht, daarom had ik mijn mobiel de laatste tijd op stil staan. Ik draaide mijn hoofd naar Lauren. 'Het leek wel een compleet dagboek, zo veel had je te vertellen!'

Lauren grijnsde verontschuldigd. ‘Ik kon niet slapen. Je moet toch wat als je wakker ligt.’

‘Vertel!’ beval Puck. ‘Waar ging het over?’

‘Als ik weer eens niet kan slapen, app ik jou,’ beloofde Lauren haar.

‘Ik slaap overal doorheen, dus verwacht geen antwoord.’

‘Dat geeft niet, Mirte geeft ook geen antwoord.’

Ik keek mijn vriendin aan. ‘Ik geef wel antwoord, maar later.’

Daar was onze school, lekker klein, lekker vertrouwd. En geen conciërge die je vader was. Hier het fietsenhok, rechts het plein, als je binnenkwam had je recht door de kantine en aan beide kanten de gangen met de lokalen. Super overzichtelijk en iedereen kende elkaar.

Binnen was het lekker warm. In de hal duwden we onze jassen in de kluisjes. Gelukkig was die rare regel dat onze telefoons in de kluisjes achter moesten blijven aan het begin van dit schooljaar afgeschaft. Alle tweedeklassers hadden namelijk een tablet gekregen, en ineens hoefden de telefoons niet meer aan de kant. Hij zat dus de hele dag in mijn kontzak. Of in mijn laars.

Met mijn mobiel op trillen zat ik het eerste uur wat te dromen. Het was nog veel te vroeg om al op te letten. Dat de telefoon de klas weer in mocht was wel handig, want nu hoefde ik minder aantekeningen te maken. Als er iets belangrijks op het digibord stond, maakte ik gewoon een foto.

Het tweede uur, bij wiskunde, begon de leraar nieuwe stof uit te leggen. Ik dook weg achter de rug van mijn buurman, om de stem van de leraar op te kunnen nemen. Ook dat deed ik vaker, dan kon ik er thuis nog eens naar luisteren. De rest van het uur gingen we aan het werk met de sommen.

Het proefwerk Duits was daarna. Voor de zekerheid had ik

de woordjes die ik echt niet kon onthouden op de foto gezet en aan het einde van de wiskundeles had ik de galerij alvast geopend. Ik had mijn rechterbeen, met de telefoon in mijn laars, over mijn linkerknie geslagen en als de leraar even niet keek, wipte ik met beide handen onder tafel mijn mobiel eruit om snel even te spieken.

Daar ging de bel. Hè hè, pauze! Drie uur achter elkaar vond ik altijd erg lang, maar gelukkig kregen we de rest van de dag blokken van twee uur. En op maandag hadden we 's middags alleen gym. Gym was leuk, en het scheelde huiswerk in het weekend.

In de kantine zat ik altijd met dezelfde meiden rond een tafel, dus met Lauren, Puck, Nina, Tessa en Bashira. Nina had haar ingevulde proefwerkpapier op de foto gezet en zocht nu in haar boek van Duits op wat ze fout had gedaan.

‘Nerd!’ scholden wij haar vriendelijk uit.

Lauren zat ook naar haar telefoon te turen en op een goed moment begon ze te lachen.

‘Wat is er?’ Allemaal keken we op.

Maar Lauren liet haar mobiel in haar rugzak glijden. ‘Ach, niets bijzonders.’

Puck was opgesprongen. ‘Doe niet zo flauw.’

‘Ja, Lauren,’ vond ook Bashira, ‘je hebt een leuk berichtje gekregen. Vertel!’

Maar dat deed Lauren niet. Ze boog zich over het boek van Duits: ‘Laat zien, Nina.’

‘Als je de goede antwoorden maar niet hardop zegt,’ waarschuwde Puck. ‘Ik wil het niet weten.’

‘En ik ook niet.’ Ondanks dat ik een paar keer had kunnen spieken, wist ik eigenlijk wel dat het niet voldoende was. ‘Ik moet een 6,8 halen. Dat haal ik nooit!’

‘Telt deze nog mee voor het rapport dan?’ vroeg Lauren zich af. ‘Ik dacht het eigenlijk niet...’

O, ja. De cijfers waren al ingeleverd. Dat worden dan vier onvoldoendes. Ik zuchtte.

‘Wanneer krijgen we het rapport mee?’ wilde Tessa weten.

‘Vrijdag, geloof ik,’ zei Bashira.

‘Daarom hebben we deze week een verkort lesrooster,’ zei Nina, ‘de leraren moeten vergaderen.’

‘Misschien vliegt de school wel in brand,’ fantaseerde ik. ‘Dan krijgen we helemaal geen rapport. Of er komt een aardbeving door bodemverzakking, daar hoor je steeds meer over. En dan is er instortingsgevaar en mogen we de school niet in. Of ze vinden asbest, mag ook, dan moet de school ook dicht.’

Naast me hoorde ik het klikkende geluid waarmee Lauren een foto maakte. Haar mobiel bleef nooit lang ongebruikt in haar schooltas zitten. ‘Wacht effe,’ zei ze.

Even later trilde die van mij. Via Snapchat kreeg ik een foto van ons vijven binnen. De vlammen sloegen letterlijk van ons af, met geel, rood en oranje had Lauren die erbij getekend. We lachten erom.

‘Ik wil niet vervelend zijn,’ zei Bashira, ‘maar onze cijfers staan vast ergens op internet of in *the cloud*.’ En ze wees naar boven. ‘Die leraren zijn heus niet gek, als de school afbrandt, zijn onze cijfers er echt nog wel.’

‘Jammer...’

‘*The show must go on*,’ zei Nina. ‘De rapporten dus ook. Hebben jullie trouwens de nieuwste roddel over Beau gelezen? Dat stond op Twitter.’

Ik lachte. Nina was al jaren gek van Beau Schneiders. Nou ja, ik kon haar geen ongelijk geven, zelf vond ik Tim ook leuk, maar ik volgde meer spelers van GTST.

De bel ging. Lauren haakte bij mij in en fluisterde: ‘Ik moet je wat leuks vertellen.’

‘Wat dan?’ vroeg ik nieuwsgierig.

‘Wacht even, ik laat het je zo zien.’

Zodra we in het lokaal op onze plaatsen zaten, haalde Lauren haar mobiel tevoorschijn. ‘Niks hardop zeggen hoor. Dit is nog even heel erg geheim. Kijk, dit bericht bedoel ik. Joey heeft mijn foto’s gezien op Facebook en nu wil hij meer zien.’ Opgewonden kneep ze in mijn arm. Ondertussen ratelde ze door. ‘Zo’n prachtige naturel uitstraling, zei hij. Misschien kom ik wel in aanmerking voor een fotoshoot, hij zit in die wereld. Vind je het niet geweldig?’

‘Wie is Joey ook alweer?’

‘Die jongen waar ik laatst mee chatte.’

‘Kwam dat bericht net binnen?’

‘Ja!’

‘En het gaat over die foto’s die je er laatst op hebt gezet?’

‘Ja.’

‘Waar ken je hem eigenlijk van?’

‘Weet ik veel, ik heb zoveel vrienden.’

‘En nu wil hij nog meer foto’s?’

‘Ja, leuk hè?’

De les begon en ik moest luisteren naar de lerares Nederlands met haar tekstbegrip. Pfff, konden ze niets leukers verzinnen? Bovendien wilde ik iets heel anders begrijpen. Lauren, die misschien een fotoshoot kon krijgen...?

We hadden ongeveer dezelfde vrienden, waarom dan Lauren? Ik keek opzij naar mijn vriendin, die bij alle vakken naast me zat. Ik kende elke lijn in haar gezicht en de precieze vorm van haar voorhoofd, neus, mond en kin. Lauren was een beetje mollig. Zag die jongen dat niet? Of was dat juist mooi? Tuur-

lijk, zij had tenminste borsten. En op de foto's zag je niet hoe groot ze was, langer dan bijna alle jongens uit de klas. Nou ja, dat is geen kunst bij die ukkepukkies, maar ze was ook langer dan de meeste jongens uit de derde. Op veel foto's zag je ook niet hoe mijn lijf eruitzag. Jeetje, ik herinner me nog zó goed hoe ik baalde toen mijn heupen breder en mijn bovenbenen dikker werden. 'Juist mooi!' had mam gezegd toen ik klaagde. 'En heel vrouwelijk!' Maar ik voelde me niet vrouwelijk, ik voelde me daar te breed en mijn borsten waren veel te klein.

Ik haalde mijn mobiel tevoorschijn en keek naar een paar selfies. Ik zag een vrolijk lachende meid met bruine ogen en een beetje een kromme neus. Het hing ervan af hoe je de foto nam of dat opviel. Misschien moest ik niet zo lachen op foto's, maar ernstig kijken, of geheimzinnig. Meer als Lauren met haar starende, mysterieuze blik... Was hij daarvoor gevallen? Ik voelde me altijd onzeker, vooral als er meer van mijn lijf te zien was.

Ik ging naar Facebook en bekeek de foto's van Lauren. Wat nou, dacht ik. Gunde ik het mijn beste vriendin niet? Túúrlijk gunde ik het haar, probeerde ik te denken.

Ineens stond de lerares Nederlands naast mijn tafel. Met uitgestoken hand en een kort knikje van haar hoofd zei ze: 'Geef maar hier.'

2

De rest van de dag was ik doodongelukkig. Ik vergat steeds dat ik mijn mobiel niet bij me had en daar werd ik helemaal opgefokt van. In de tweede pauze belde ik mijn moeder.

‘Mam! De lerares heeft mijn telefoon afgepakt!’

‘Lekker rustig,’ hoorde ik in mijn oor. ‘Vraag maar of ze hem de hele week houdt.’

Ja dag, daar had ik wat aan. ‘Doe effe serieus,’ verzocht ik haar. ‘Ik kan toch niet zonder?!’

‘En waar bel je nu mee, dan?’ vroeg ze.

‘Met die van Lauren.’

‘Misschien kan je die van Lauren nog eens lenen. Hoe lang ben je hem kwijt?’

‘Dat weet ik niet, ik kreeg hem na de les in ieder geval niet terug.’

‘En waarom heeft ze hem afgepakt?’

Ik zuchtte hoorbaar. Snáp dat dan!

‘Dan zou ik mijn excuses maar gaan aanbieden,’ tipte mijn moeder. ‘Misschien helpt dat.’

Gelukkig hadden we twee uur gym, dan lagen alle telefoons in een mandje bij de deur. Na de les kleepte ik me zo snel mogelijk om en vloog naar het lokaal van Nederlands om mijn excuses aan te bieden. Gelukkig kreeg ik hem terug!

‘De volgende keer ben je hem de hele week kwijt,’ klonk het waarschuwend.

Ik dacht het niet, zei ik tegen mezelf.

Lauren had op me gewacht, zodat we samen naar huis konden fietsen. ‘Ga je met me mee?’ vroeg ze.

‘Ik heb straks training...’ Ik had alleen niet zo veel zin...

‘Heb je nog wel tijd om even mee te gaan naar het fietspad achter de voetbalvereniging? We kunnen daar bij een van de bruggetjes nog wel wat foto’s maken, weet je waar ik bedoel?’

‘Jawel.’ Ik keek naar de heldere, blauwe lucht. Het was de hele dag al van dat zonnige weer. Een prachtige, frisse herfst-dag. We fietsten in de richting van het voetbalveld het dorp uit, en reden achter elkaar het fietspad op, dat met een paar smalle bruggetjes over de sloten ging. Bij een van de bruggen stopten we. Lauren borstelde haar haar, zette haar muts opnieuw op en checkte in het onverlichte scherm van haar telefoon of hij goed op haar hoofd stond. Ik hielp de lange plukken haar mooi te verdelen over haar schouders en vroeg: ‘Make-up?’

‘Nee, zo naturel mogelijk.’ Lauren keek om zich heen. ‘Hebben we hier een mooie achtergrond?’

‘Ik vind weilanden saai, maar voor de foto is het lekker rustig.’ Ik hield mijn telefoon omhoog. ‘Gaat alle aandacht naar jou uit.’

Ik nam foto’s vanuit verschillende hoeken. Daarna draaiden we de rollen om en ik probeerde Laurens mysterieuze blik na te doen, maar ik zag er alleen maar uit alsof ik heel erg slaperig was.

‘Ik neem thuis ook nog wat selfies,’ zei Lauren. ‘Met die muts op en mijn winterjas aan... Nou ja. Niet echt sexy.’

‘Stuur je ze naar die Joey op?’ wilde ik weten.

‘Ja, en ik zet er een paar op Facebook.’

Ik pakte mijn fiets. ‘Waar is hij dan van?’

‘Dat weet ik niet uit mijn hoofd.’ Lauren scrolde door haar telefoon.

‘Is hij wel echt?’ Het was eruit voor ik er erg in had, maar er-
gens was er iets vaags aan haar verhaal.

Lauren keek me geschrokken aan. ‘Natuurlijk is hij echt. Je hebt het toch gezien?’ Ze hield haar mobiel op met het privé-bericht. ‘Het geeft me een goed gevoel. Kijk, hier staat het.’

‘Maar hoe heet die organisatie dan die een fotoshoot wil maken?’

‘Ik zal het hem vragen.’ De stem van Lauren klonk drome-
rig toen ze verderging: ‘Stel je toch voor... Dan ga ik me in-
schrijven bij een castingbureau!’

Terwijl ik naar haar keek, voelde ik buikpijn. Droomden we
daar stiekem niet allemaal van? En dit soort dingen gebeurden,
dat wist iedereen... Maar waarom niet bij *mij*?

Daarna fietsten we elk naar ons eigen huis.

Er was niemand thuis, mam zou wel aan het werk zijn. Ik
pakte wat te drinken uit de koelkast en dacht na over wat ik
zou doen, ik had nog een half uur. Misschien kon ik vast wat
huiswerk maken. Op mijn kamer zette ik mijn tas op de grond,
haalde de tablet van school eruit en ging ermee op mijn bed
huiswerk zitten maken, telefoon binnen handbereik natuur-
lijk. De tablet gebruikte ik voor schoolwerk, dus voor ontspan-
ning tussendoor had ik mijn telefoon nodig. Of mijn laptop.

Even later stond mijn moeder in mijn kamer. Geïrriteerd
keek ik op. Ze was dus niet aan het werk.

‘Mam! Wil je alsjeblieft kloppen voor je binnenkomt!’ Ik
had het haar al zo vaak gevraagd.

‘O ja, sorry. Maar denk je aan je voetbaltraining? Het is
bijna vijf uur.’

‘Ik ga niet.’

‘Waarom niet?’

‘Ik heb geen zin, en ik heb een hoop huiswerk.’

‘Kom op, Mirte. Trainen hoort erbij en dat huiswerk kan vanavond ook. Als je een teamsport doet, kun je de anderen niet in de steek laten. Bovendien is het gezond om even te bewegen.’

‘Ik heb vanmiddag ook al gym gehad... En hoe vaak heb ik dat niet al gezegd: op één dag gym en trainen is te veel.’

‘Hoezo te veel? Je bent een jonge, gezonde meid. Wij betalen voor het voetballen, je hebt je verantwoordelijkheid naar je elftal en dan ga je gewoon. Punt uit.’

‘Ik heb geen zin, dat zeg ik toch!’

Mam schudde haar hoofd. ‘Daar heb ik geen boodschap aan.’

Hè, waar bemoeide dat mens zich eigenlijk mee? ‘Jullie hebben al lang betaald,’ probeerde ik nog. ‘Die ene keer dat ik dan niet ga, maakt niks uit.’

De stem van mijn moeder klonk scherp: ‘Je hebt al vaker training overgeslagen. Dan betaal je zelf het lidmaatschap maar, of nee, nog beter: wij krijgen elke keer dat je niet gaat een bedrag van je terug.’

‘Waar slaat dat op?!’ Mijn stem klonk ook scherp.

Ik had geen zin, maar kwam toch van mijn bed af. Eerst zette ik op Twitter: ‘Stomme ouders, altijd maar bepalen wat wij moeten doen. Ze misbruiken hun macht.’ Zo, dat luchtte op.

Heel langzaam trok ik mijn trainingskleren aan. Hoe langer ik erover deed, hoe meer ik miste van de training. Ik moest ook nog zoeken naar mijn voetbalschoenen, die ik na de laatste wedstrijd niet had schoongemaakt, ontdekte ik.

Buiten stond Ralf met een van zijn vrienden voor het huis van de buurman aandachtig naar zijn mobiel te turen. Zijn vriend Jelmer deed hetzelfde. ‘Hé, zussie,’ groette Ralf zonder op te kijken.

‘Wat doe jij nou?’

Ralf grijnsde. ‘Dat zie je toch.’

‘Ja maar hier, buiten.’

‘Jullie buurman heeft een onbeveiligd netwerk,’ lichte Jellmer toe.

Ralf keek heel even op. ‘Zijn verbinding is sneller dan die van ons, zo kunnen we beter gamen. We hebben contact met Amerika, snap je.’

Ik lachte. Kleuters.

‘Ga je trainen?’ vroeg Ralf.

‘Domme vraag,’ antwoordde ik en ik zag even een brede grijns verschijnen, daarna was zijn gezicht weer een en al concentratie. Er kon geen woord meer vanaf toen ik wegfietste.

O, ik had echt zó geen zin. Even verderop stapte ik weer af en checkte mijn mobiel. Ik scrolde door de foto’s die Lauren en ik net gemaakt hadden en zuchtte nog maar eens. Ik had al twintig minuten van de training gemist.

In plaats van af te slaan naar het voetbalveld, reed ik het fietspad op waar ik vanmiddag met Lauren was geweest. Ik kreeg opnieuw steken in mijn buik. Maar dat wilde ik helemaal niet, ik gunde het haar heus wel. Of zou ik ongesteld moeten worden? Dát had ik tegen mijn moeder moeten zeggen. Hoewel, die trapte daar misschien niet eens in.

Heel langzaam fietste ik de weilanden in. Maar wat moest ik nu? Nog drie kwartier rondfietsen, daar had ik geen zin in. Ik probeerde hoe langzaam ik kon rijden zonder om te vallen en werd gepasseerd door een druk bellende racefietser en een bejaarde op een elektrische fiets. Nou nou, wat een drukte!

Bij hetzelfde bruggetje als vanmiddag stapte ik af en tuurde naar de zon, die al laag aan de hemel stond. Op Whatsapp opende ik de groep van mijn elftal en schreef: ‘Sorry, meiden, ik ben er niet. Slechte dag vandaag.’ Ik maakte een selfie

waarop ik zo depri mogelijk keek en stuurde die mee.

Daarna staarde ik weer voor me uit. Hoe lang zou het nog duren voor ik zelf kon bepalen wat ik wel en niet deed? Ik was toch geen klein kind meer! ‘Wanneer ben ik volwassen? Ik wou dat het morgen al zover was. #haatmijnouders,’ twitterde ik.

Nu ik kon zien dat meer mensen last van hun ouders hadden, voelde ik me een beetje getroost.

Ik keek naar het lege land om me heen. Hoe vaak nog naar school, naar trainen, huiswerk maken, naar opa en oma op zondagmiddag voor het zover was? Er was niet veel aan, dacht ik. De weilanden, het dorp, school, thuis, mijn hele leven was zo spannend als een slak in winterslaap.

Ik schudde mijn hoofd. Hè, waarom dacht ik dat nou? Ik stapte weer op de fiets, richting dorp. Wat een ondankbaar kind was ik eigenlijk, ik had het toch goed? En ik had een heleboel vriendinnen, er was altijd wel iemand om mee te chillen.

Op de normale tijd kwam ik thuis, ik had expres hard gefietst zodat ik bezweet aankwam. Na een snelle douche propte ik de voetbalkleren gewoon in de wasmand, hopelijk viel het niet op dat ze niet echt vies waren. Ik kon zo aanschuiven aan tafel. Ik haalde mijn neus op; bah, zuurkool.

‘Hoe was trainen?’ vroeg mijn moeder terwijl ze mij opschepte.

‘Goed hoor,’ antwoordde ik en ik hield mijn moeders arm tegen toen die nog een schep op mijn bord wilde leggen.

‘Hoe ging Duits?’ wilde mijn vader weten.

‘Goed hoor,’ zei ik weer met een blik op de telefoon naast mijn bord.

‘We hadden lekkage op school,’ vertelde mijn vader toen, ‘en vervolgens viel een deel van de elektriciteit uit. Hebben jullie dat ook gemerkt, Ralf?’

‘Hoe kan dat nou?’ vroeg mam. ‘Het was de hele dag droog vandaag.’

Ralf zat ook op zijn telefoon te kijken en reageerde niet. Mijn vader herhaalde een beetje luider: ‘Ralf, waar had jij les het vijfde uur?’

‘Ja, het digibord viel uit,’ zei Ralf, zijn blik nog altijd op zijn mobiel. ‘Lachen.’

‘Zo grappig is dat niet, het wordt een dure schadepost.’

Niemand reageerde. Ineens klonk een ringtone.

‘O, dat ben ik,’ zei mijn moeder en ze liep van tafel. ‘Nou, ik reageer straks wel.’ Ze ging weer zitten.

Ik apte ondertussen aan Lauren: ‘Blèh zuurkool. Wat eten jullie?’

Daar aten ze lasagne, de mazzelaars. ‘Jaloers!’ schreef ik.

‘Smaakt het?’ vroeg mijn vader, die had gekookt. Dat deed hij vaker, en hij kon het goed, maar ik hield nou eenmaal niet van stamppot.

Ralf maakte een onduidelijk geluid, maar dat kon ook een reactie zijn op wat hij op zijn telefoon deed. Ik kon niet zien waar hij mee bezig was. Zelf opende ik Twitter om te zien of er nieuwe berichten waren.

‘Die ananas erdoor is lekker,’ antwoordde mijn moeder als enige en toen stond ze opnieuw op, want haar iPhone ging af. ‘Ik zei toch dat ik straks reageer,’ mompelde ze op weg erheen.

Mijn vader legde zijn vork neer. ‘Hallo, doet er hier nog iemand normaal?’

Mam, met haar iPhone in de hand, draaide zich om en nadat